

РЕШЕНИЕ

№ 2094

гр. София, 20.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 05.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **11146** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 118 от КСО.

И. Н. П. не е доволен от Решение № 545/ 09.11.2011 г. на ръководителя на Столично управление Социално осигуряване, с което е отхвърлена жалбата срещу разпореждане № [ЕГН]/1 от 02.09.2011 г. и разпореждане № [ЕГН]/2 от 18.10.2011 г.

В оспорването е изложено, че П. е с призната трайно намалена работоспособност 75 %, считано от 05.07.2006 г., което му попречило да получава пенсията си. Междувременно му е откраднат и паспортът. От 01.01.2007 г. осигурителният орган спира отпуснатите трудова и инвалидна пенсии на основание чл. 95, т. 3 КСО. На 10.12.2008 г. 85 – годишният жалбоподател счупва тазобедрена кост, от когато е неподвижен с 95 % трайно намалена работоспособност. След като му е издадена лична карта на 02.02.2011 г. пълномощникът му М. С. подал заявление за възобновяване на пенсиите, което е уважено частично по аргумент, че е изтекъл тригодишният срок по чл. 105, ал. 2 КСО, като пенсия за периода 01.01.2007 г. – 31.12.2007 г. не е изплатена.

Искането до съда, конкретизирано в молба от 06.02.2012 г., е за отмяна на решението и на потвърдените с него разпореждания.

Ответникът – директорът на Столично управление „Социално осигуряване”, представляван от юриконсулт П., моли жалбата да бъде отхвърлена по съображения, че чл. 105, ал. 1 КСО прогласява принципа, че правото на пенсия не се погасява по давност, но в чл. 105, ал. 2 е предвидено, че вземането за пенсия се погасява с изтичането на тригодишен давностен срок, считано от 01 януари на годината, следваща годината, за която се отнася - в конкретния случай давностният срок за вземането за

пенсиите на П. за 2007 година започва да тече от 01 януари на следващата 2008 година и се погасява на 31.12.2010 г. Посочено е допълнително, че в чл. 105, ал. 2 КСО не е предвидено правило относно спирането и прекъсването на давността, което обуславя приложимост на общите правила по ЗЗД - чл. 115, които хипотези не са налице.

От фактическа страна се установява:

С разпореждане № 30005/ 07.01.1988 г. на Пенсионната комисия при ГДПО С. град на И. Н. П. е отпусната лична пенсия за изслужено време и старост по чл. 2 от отменения Закон за пенсите, считано от 19.12.1986 г. пожизнено. От 01.01.2000 г. пенсията е преизчислена съобразно § 7 ПЗР на КСО и приравнена на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 КСО.

С разпореждане от 27.09.2006 г. на ръководител „ПО” на жалбоподателя е отпусната и социална пенсия за инвалидност по чл. 90, ал. 1 КСО, считано от 05.07.2006 г. пожизнено, определена по размер съобразно ЕР на ТЕЛК № 1836/ 12.07.2006 г., с което е дадена оценка на работоспособността 74 % трайно намалена такава с дата на инвалидизиране 05.07.2006 г.

С разпореждане от 04.01.2008 г. на ръководител ПО - СУСО, въз основа на констатация по пенсионния картон на П., че той не е получавал пенсиите си считано от 01.01.2007 г., е издадено разпореждане за спиране на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст - чл. 95, т. 3 КСО от цитираната дата.

С молба от 29.08.2011 г. на пълномощник на жалбоподателя е поискано възобновяване на пенсията. С разпореждане от 02.09.2011 г. същата е уважена, като пенсиите са преизчислени и осъвременени. С разпореждане от 18.10.2011 г. на ръководител ПО предходният акт е допълнен с мотив, че при изплащане на възобновените лична пенсия за осигурителен стаж и възраст и лична социална пенсия за инвалидност следва да бъде спазен чл. 105 КСО.

Недоволен от двата акта, П. ги оспорил пред ръководителя на ТП на НОИ – РУСО С. с аргумент, че чл. 105 КСО предвижда, че правото на пенсия не се погасява по давност, а тригодишният давностен срок касае изменение на разпоредбата, което е в сила от 01.01.2009 г. до 01.01.2012 г. и не следва да се приложи към разглеждания случай.

С решение № 545/ 09.11.2011 г. на ответника жалбата е приета за неоснователна.

С протоколно определение от 05.04.2012 г. е възстановен срокът за обжалване на решението, съобщено на пълномощника на П. на 09.12.2011 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Решение № 545/ 09.11.2011 г. е издадено от компетентен орган – директор на Столично управление „Социално осигуряване” пред който, като ръководител на териториално поделение на НОИ, се подават жалби срещу разпоредения по чл. 117, ал. 1, т. 2 КСО и който съгласно чл. 117, ал. 3 от кодекса се произнася с решение по тези жалби.

Индивидуалният административен акт е изготвен в предвидената от закона форма съгласно чл. 117, ал. 5 от КСО вр. чл. 59 от АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, указания относно органа и срока за обжалване, дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с посочване на длъжността му. Решението е издадено след надлежно сезиране и обсъждане доводите на оспорващия и доказателствата в преписката.

Между страните по делото няма спор относно датата на спиране на пенсията, фактическото основание - неполучаването ѝ от П. за периода, следващ датата 01.10.2007 г. Противоречивите им позиции касаят приложението на чл. 105, ал. 2 КСО

и налагат отговор на въпроса погасено ли е по давност вземането на П. за пенсия за времето от 01.01.2007 г. до 31.12.2007 г.

Разпоредбите на кодекса за давността са общи и приложими за всички уредени с него осигурителни правоотношения. Съгласно чл. 105, ал. 1 КСО субективното право на пенсия не се погасява по давност. Субективното право на пенсия е призната от закона възможност на носителя на правото да иска от пенсионния орган да му бъде отпусната пенсия и да ѝ бъде определен размер съобразно относимата за съответния вид осигурително плащане регламентация. Вземането за пенсия представлява призната от закона възможност да се претендира плащане на пенсията. Разпоредбата на чл. 105, ал. 2 от КСО е предвидено, че то се погасява с изтичането на три години от датата, на която е станало изискуемо. Касае се за частноправно вземане на пенсия от средствата по публичния обособен фонд "Пенсии" на държавното обществено осигуряване.

В разглеждания случай за периода 01.01.2007 г. до датата на разпореждането, издадено по пенсионната преписка на П. на 02.09.2011г. пенсията е спряна. Спирането на пенсията представлява временно преустановяване на плащането ѝ при запазване на субективното право на пенсия. Съгласно чл. 95, т. 2 КСО юридически факт, обуславящ спиране на пенсията, е неполучаването ѝ в период от 6 месеца. Разпоредбата цели да се преодолее неустановеността на състоянието на пенсионера - до изясняване на фактическото положение. Възобновяването на пенсията обективира продължаване на упражняването на правото на пенсия, което е преустановено от нейното спиране и се извършва въз основа на заявление на пенсионера, когато отпадне основанията за нейното спиране. Очертаната регламентация на спирането/ и възобновяването на пенсиите показва, че в конкретната хипотеза /неполучаване на пенсията за период от 6 месеца/ преустановяването на изплащането на пенсиите целта е охрана на интереса на пенсионера предвид вероятността с оглед на възрастови или здравословни причини той да не е в състояние сам да се погрижи за това.

Кодексът за социално осигуряване не предвижда правила за спиране или прекъсване на срока по чл. 105, ал. 2 КСО - такива се съдържат в чл. 115, ал. 2 КСО единствено по отношение на вземания на НОИ, което означава приложимост на чл. 115 от Закона за задълженията и договорите, но фактите по разглеждания случай не могат да бъдат подведени под хипотезите по б. „а” - „ж” от разпоредбата.

С правилото на чл. 105, ал. 2 КСО законодателят е ограничил във времето възможността да се претендира плащане на пенсията. До 01.01.2009 г. началният момент на тригодишния давностен срок е датата, на която е станало изискуемо вземането за пенсия, а в действащата редакция на чл. 105, ал. 2 КСО това е първи януари на годината, следваща годината, за която се отнася вземането. Като са приели, че вземането на П. за пенсия за периода 01.01.2007г. - 31.12.2007 г. е погасено по давност, пенсионният и решаващият орган са приложили правилно закона. Не може да се поддържа, че докато пенсията е спряна, оспорващият е лишен от правото да я получава - във всеки един момент от периода на действие на разпореждането от 04.01.2008 г. по чл. 95, т. 3 КСО, жалбоподателят е разполагал с възможност да депозира заявление за възобновяването ѝ чрез пълномощник /както е сторил това на 29.08.2011 г./. Без съмнение в периода 12.07.2006 г. - 05.12.2011 г. - датите на двете решения на ТЕЛК здравословното му състояние е драстично влошено, при това в момент, в който П. не е разполагал с основните средства за покриване на жизнените си потребности. Законодателното разрешение на възможността да се претендира плащане на пенсията в срок от 3 години не държи сметка на периода, в който може да продължи

неустановеността на състоянието на пенсионера.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният административен акт е законосъобразен. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на И. Н. П. срещу Решение № 545/ 09.11.2011 г. на ръководителя на Столично управление Социално осигуряване, с което е отхвърлена жалбата срещу разпореждане № [ЕГН]/1 от 02.09.2011 г. и разпореждане № [ЕГН]/2 от 18.10.2011г.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на преписи.

СЪДИЯ :